

Felütés nélküli, elhangolódott alkonyat.
Nem maradt más, csak a levethetetlen árnyék,
amit a szürkület a végtagokra varrt.
A megkezdett mozdulatot
végigvárja majd a felejtés?
Ütemhangsúlyok a parton a fák,
a kifordult gyökereken
meztelen torzók és meg nem érkezés.

Éleket gyűjtesz a tenyeredbe. Félek.
A zsebedbe száműzött kavicsok
sután koccannak össze ujjaid alatt.
Azt mondtad, bújócskáznál velem,
de inkább a lábnyomaidban lépegetnék,
úgy, ahogy mindig, kiskorunkban,
amikor még tört arany
és rózsaszínűek voltak az álmok,
és a visszatükröződés elől talán volt menekvés.

Szórelikviákat restaurálok a semmiből.
A hangom az el nem mondott szavak
összevérezik. Hiába minden átkötés,
mint egy összetört tükör darabkáit,
úgy viszi el az árkolt szavakat a hullámverés.